

*Tous les garçons et les filles de mon âge
Se promènent dans la rue deux par deux
Tous les garçons et les filles de mon âge
Savent bien ce que c'est d'être heureux*

*Et les yeux dans les yeux
Et la main dans la main
Ils s'en vont amoureux
Sans peur du lendemain*

FRANÇOISE HARDY

Van Gerda Van Erkel verschenen bij Davidsfonds Infodok:
Onder de banyanboom
Een zomerdag in mijn hoofd
Het jaar van de draak
Kussen in de kantlijn (omnibus)
Als engelen de grond raken (omnibus)

GERDA VAN ERKEL
EEN TERE HUID

‘Dag, Mette.’

De stem komt vanuit het bushokje op haar gesprongen zoals een uit de kluiten gewassen dobermann, maar schor, wat je doet hopen dat hij misschien goedaardig is. Hoewel, het zou gevaarlijk kunnen zijn om daarvan uit te gaan. Onzekerheid heeft zijn lippen over zijn tanden getrokken. Voor het overige ziet haar vader eruit als een geflopte make-over voor een nieuw reality-tv-programma. Zijn grijze pakken waren een miskleun, maar een geel-blauw geruite fleece? Die raken ze zelfs bij windkracht tien op de dijk niet kwijt. De rits staat halfopen en toont een wit T-shirt. Een onderhemd, sist zijn oude ik in haar hoofd. Maar zijn haar spant de kroon. Het ziet eruit als een wuivende vederbos. Mama krijgt een beroerte als ze het ziet.

Mette is zich lam geschrokken. Haar vader kan haar nog juist bij de elleboog grijpen, voor ze van haar fiets valt. En dan staan ze daar allebei te beven, synchroon als een spiegelbeeld. Bij die gedachte moet ze iets wegslikken wat ze liever niet wil voelen. Ze rukt zich los.

‘Wat zijn dat voor streken’, snauwt ze terwijl ze al aanstalten maakt om weer op te stappen en verder te rijden. Maar iets wat sterker is dan haar boosheid, dat bloed dat kruipt waar het niet gaan kan, trekt haar terug: een laatste restje navelstreng dat ze over het hoofd heeft gezien, zoals het elastiekje van een jokari.

‘Laat mij het uitleggen, Mette.’

‘Je hebt je geheugen verloren en nu is het terug, zo ineens.’

‘Niet mijn geheugen, ik...’

‘Ik heb werk voor school. De examens zijn begonnen.’

‘Natuurlijk, sorry. Zaterdag dan?’

‘Dan help ik mama in het salon. Ze kan het meisje niet langer betalen.’

Die zit. Haar vader kijkt naar de punten van zijn schoenen. Sneakers. Hij draagt sneakers. Elke andere eenenveertiger, maar bij hem past het zoals hiphop bij koning Filip. Het ontbreekt er nog aan dat hij de veters los laat hangen.

'Het spijt me', mompelt hij voor de tweede keer in amper een minuut tijd, wat dubbel zo vaak is als ze ooit van hem heeft gehoord. 'Het spijt me echt. Zeg jij het maar, Mette.'

'Vrijdag, halfzes.'

'Bij de overzet? Op dat deel van het strand is het rustig. Je wandelt toch graag?'

'Je zult zand tussen je tenen krijgen. En kloven.'

'Ik ben niet meer... Ik weet dat ik niet altijd...'

De dobermann laat zijn oren hangen. Er trekt zelfs een vochtige waas over zijn ogen, maar Mette beslist dat ze dat niet heeft gezien.

'In dat café op de markt. Onder de toren.'

Waar hij voor iedereen te kijk staat. Ze wil hem aan de schandpaal. Hij is het verdomme gewoon afgestapt! Zonder om te kijken. Zonder taal of teken. En dan springt dat ineens uit een hinderlaag, zoals een laffe sluipschutter, en duwt een natte spons in haar hand. En wrijven maar, Mette. Goed wrijven. Denk maar dat het een hoofd met luizen is. Hij kan het allemaal uitleggen. Spons erover. Vergeven en vergeten.

Ze schrikt van de woede die in haar oplaait. Hij had voor altijd moeten wegblijven, dan had ze van hem kunnen blijven houden, in al zijn onvolmaaktheid. Ze had hem zelfs nog af en toe kunnen missen. Nu is hij gewoon een rotzak eerste categorie.

Ze moet weg voor ze op hem begint te slaan. Met een uiterste krachtinspanning raapt ze haar lijf bij elkaar, stapt op haar fiets en rijdt slingerend weg. Even is er de neiging om om te kijken, maar die onderdrukt ze. Hij verdient een koekje van eigen deeg. Maar als dat zo is, waarom stromen de tranen dan over haar wangen? Waarom liggen haar darmen dan als een foetus in haar buik? Ze voelt zich misselijk. Zo kan ze thuis niet aankomen, haar moeder keert haar binnenstebuiten tot ze weet wat er scheelt en dan moet zij zijn kastanjes uit het vuur halen.

Pas ontelbare zijstraten verder keert de rust in haar hoofd een beetje weer. De foetus in haar buik is in slaap gevallen en zuigt op zijn duim. Intussen heeft ze drie beslissingen genomen. Eén: haar moeder hoeft dit voorlopig niet te weten. Haar vriendinnen ook

niet, Sil praat haar mond zeker voorbij. Twee: haar vader krijgt vrijdag juist geteld een halfuur om zijn ei te leggen. Ze zal luisteren en verder kan hij een ja en een nee krijgen, en daarna... tot nooit meer. En drie: ze moet het zo vlug mogelijk aan Peer kwijt, maar die zit vast al ver in de polder. 's Middags wacht hij zelfs niet op haar om samen te rijden. Bij het belsignaal demarreert hij, met peper in zijn gat en een hoofd vol Mont Ventoux, terwijl zijn benen voorlopig genoeg moeten nemen met de Vlaamse molshopen. Hij moet terug zijn voor zijn ouders thuiskomen. Ze weten niet dat hij gaat koersen in plaats van te blokken en haar lippen zijn verzegeld.

Peer is haar buur, haar broer, haar beste vriend. Als ze hem ooit kwijtraakt, hebben ze het best een donorhart voor haar in de buurt of ze overleeft het niet.

De gedachte aan hem ontlokt haar een moedige glimlach. Peer weet wel raad. Hij is een frisse wind. Hij zegt of doet altijd wel iets waardoor de vensters en de deuren van haar hoofd openwaaien. Als hij dan lacht, schijnen zijn ogen naar binnen en kruipt de schaduw van haar vader vanzelf met de staart tussen zijn benen terug in zijn hoek.

Hij verdween op de veertiende juli, bijna een jaar geleden. Het was een zondag en de hitte kiste op de straten. Om kwart voor vijf had Mettes moeder hem gevraagd of hij bij de bakker de broodjes wilde halen, ze waren besteld en betaald, en bij de Kaashoeve een halfpond belegen. Als hij nog iets anders wou, moest hij maar zien. Dat vroeg ze hem elke zondag, steeds met dezelfde woorden en steeds om kwart voor vijf. En in al die jaren had hij nooit iets anders meegebracht, alleen de broodjes en dat halfpond belegen. Hij was ook altijd na een kwartier weer thuis. Dan trok hij zijn schoenen uit en wisselde zijn zondagse kleren opnieuw voor iets makkelijk, schoof in zijn slippers, legde zijn mobieltje naast de vaste telefoon en ontkurkte een fles rode wijn. Het was het meest ontspannen moment van de week, voor hij rond een uur of tien aan de volgende dag en de nieuwe werkweek begon te denken en aan alle problemen die weer op hem af zouden komen, en welke sokken en das hij aan moest trekken, tot Mettes moeder de knoop doorhakte en ze voor hem klaarlegde op de stoel naast het bed.

Meer voorspelbare mensen dan haar ouders waren er moeilijk te vinden. Als iedereen was zoals zij, zou de wereld nog miljarden jaren gezapig verder kunnen draaien, zonder schokgolven of nieuwe ijstijden of ergens een gek die een atoombom op verzenden klikte. Bij Mettes weten hadden ze ook geen dubbele bodems of geheime luttjes. Haar ouders waren zo doorzichtig als schoon glas. 'You get what you see', placht haar vader, de verzekeringsagent, te zeggen. Geen kleine lettertjes, geen addertjes onder het gras. Daar was hij trots op. Hij was integer, een monoliet. Zijn gezin kon op hem bouwen, wat niet slecht was natuurlijk, als de monoliet niet verdacht veel op een bunker had geleken.

Natuurlijk had hun voorspelbaarheid ook zijn goede kanten. Elke dag tussen halfzeven en de nieuwstune van acht trok haar vader zich terug op de wc en loste hij tegelijk de sudoku's uit de krant op. In datzelfde halfuur stopte haar moeder haar voeten, die gezwollen waren van een hele dag in het kapsalon te staan, in een em-

mer warm water, waarin ze twee eetlepels zout van de Zwarte Zee had opgelost. Dat scheen beter te helpen dan water uit de Noordzee, dat ze nochtans gratis en voor niets kon hebben en waarvoor ze bij wijze van spreken maar haar arm hoefde uit te steken. Intussen keek ze naar haar favoriete soap, die ze had opgenomen en waar papa principieel niet mee naar wilde kijken. Hij gruwde van soaps, waarin iedereen het met iedereen deed en de rampen zich opstapelden als slordig opgevouwen onderbroeken. Aan slordigheid had hij trouwens ook een hekel. Maar duizend keer liever zo, zei haar moeder, dan de sloddervossen waar haar klanten dag in, dag uit over klaagden. Soms noemde mama hem echter ook een moeilijke mens. Helemaal zijn vader, zei ze dan. Of dat ook echt zo was, daar kon Mette niet over oordelen. Opa stierf toen ze drie was, gewoon in zijn bed. Ergens tijdens de nacht, zonder dat iemand het merkte, had zijn hart opgehouden met slaan.

Tegen de tijd dat het water in de emmer koud geworden was, de voeten van haar moeder verrimpeld waren en haar vader de sudoku's had opgelost, had Mette gedaan wat zij niet hoefden te zien. Toen ze vijf was en Peer zes, hadden ze achter de haag naar elkaar gekeken terwijl ze plasten. Peer had het initiatief genomen. Hij wilde weten hoe dat dan bij meisjes zat, of zij een soort van stop in hun gaatje hadden zitten zoals bij een bad. En Mette had nog nooit het kraantje van een jongen gezien, tenzij bij een baby. Toen ze elf was, hadden Peer en zij achter diezelfde haag gekust, met tong en al. Ze hadden lang geprobeerd en gewacht tot er iets zou komen, dat gevoel dat je buik van peperkoek is waaraan iemand zit te knabbelen (dat had ze in een boek gelezen), maar er was alleen heel veel speeksel gekomen. Liters speeksel, zoals bij de tandarts ondanks het wegzuigpompje. Het was bij één kus gebleven. Peer hield niet van ingewikkelde toestanden. *Keep it stupid and simple*, was zijn devies. Kortweg *kiss*.

Toen Mettes vader om zes uur nog steeds niet terug was, was dat dus hoogst ongewoon, om niet te zeggen onrustwekkend. Ondanks de hitte joeg het een rilling over haar moeders rug. Ze deed wat het meest voor de hand lag, maar papa nam ook zijn mobieltje niet op.

Dat was al net zo vreemd, want hij was eraan verknocht zoals een cowboy aan zijn colt. Hij droeg het in een lederen holster aan zijn broekriem en trok het sneller dan zijn schaduw. Een goede verzekeringsagent was altijd stand-by. Mettes moeder sprak iets in op zijn voicemail. Toen er nog een kwartier verstreken was, stuurde ze Mette op onderzoek naar de bakker en de Kaashoeve. Daar was hij in elk geval geweest. Damienne had niets ongewoons opgemerkt, maar in de Kaashoeve was een spoor. Hij had geen kaas besteld maar salami. Vanessa wist het honderd procent zeker, want ze was al begonnen de kaas af te snijden toen hij binnenkwam. Hij wilde een halfpond lekker vette salami. Met look. Hij had zelfs wat agressief geklonken, zei ze. Ze zou durven zweren dat hij gedronken had.

Toen Mette thuis alles woordelijk voor haar moeder herhaalde, barstte die in tranen uit. Papa at nooit salami vanwege de cholesterol en de angst om vroegtijdig aan zijn eind te komen zoals zijn vader. En lekker vettig waren woorden die hij in zijn normale doen nooit in de mond zou nemen. Hij moest ziek zijn, het kon niet anders. Vast iets in zijn hoofd. Als het maar geen tumor was of een dreigende hersenbloeding. Misschien lag hij ergens eenzaam in een ziekenhuis te sterven. Als het maar niet op straat was. In de goot. De mensen zouden in een boog om hem heen lopen, omdat ze, net zoals dat mens van de Kaashoeve, dachten dat hij dronken was. Daar moesten ze maar niets meer gaan kopen. Papa was nooit dronken. Bijna nooit, dacht Mette, maar ze wilde haar moeder, die zo al overstuur was, niet nog meer van streek brengen. Van één keer weet ze het zeker, al beweerde hij later bij hoog en bij laag dat het de komkommersla was, gecombineerd met de hitte van de barbecue, die hem niet goed bekomen was.

Om halftien belde haar moeder de politie. Het was een kort gesprek en toen ze had ingehaakt, liep haar stem alle toonaarden af. Hoezo te vroeg om van een alarmerende verdwijning te spreken? Hoezo rustig blijven en afwachten tot morgenochtend? Hoezo zoveel mannen? Waarvoor hielden ze hem? Daarvoor stak ze haar hand in het vuur. Geen café en geen vrouwen. Nee, ook geen maten, geen snooker, geen flipperkast, geen boompje kaarten, niets. Het klonk als een dodenmis, dacht Mette.

Toen begon haar moeder te snikken. Ze stond voor het open raam, in het donker, terwijl de tv beelden liet zien van de Franse nationale feestdag. Haar schouders gingen met geluidloze schokken op en neer. Mette had haar moeder al vaak zien huilen. Bij een film, als ze moe was en de wortelen brandden ook nog aan, als ze uien sneed, bij huwelijken en begrafenissen, het deed er nauwelijks toe van wie. Die avond hilde ze anders. Ze hilde omdat de wereld verging, bittere tranen waar niet de minste troost van uitging.

Mette weet ook nog precies wat ze zei en hoe belachelijk pathetisch dat klonk. 'Ik hoop dat de politie papa vindt voor het begint te onweren', zei haar moeder. Haar vader had het niet op onweer begrepen. Hij trok alle stekkers uit, zelfs die van de diepvriezer en de koelkast, en van de vaste telefoon. Er waren hopen dingen waar hij nerveus van werd. Van dolle koeien en dioxinekippen, en van de meeuwen die overal hun poep lieten vallen, zodat hij zijn auto nog liever een kilometer verder parkeerde dan onder de lantaarnpaal voor de deur. Zelf noemde hij zich liever voorzichtig en vooruitziend. Als je problemen kon voorkomen, hoefde je ze achteraf niet op te lossen. Waarschijnlijk was hij gewoon een collega tegen het lijf gelopen en waren ze een lastig dossier aan het uitvlooien in plaats van ermee te wachten tot morgen op kantoor. Die verzekeringsagenten waren vast allemaal hetzelfde. Vroeg begonnen, half gewonnen, Mette. Dat gold voor studeren, sparen en haar kamer opruimen, maar niet voor discotheken, Bacardi Breezers en vriendjes.

Haar moeder belde alle ziekenhuizen uit de omgeving op. Nergens was iemand binnengebracht die aan de beschrijving voldeed, maar omdat ze bleef aandringen, noteerden ze haar naam en haar nummer. Het werd een lange nacht, met veel koffie en ijsberen. Zijn mobieltje bleef zeggen dat hij zo spoedig mogelijk terug zou bellen. Op maandagochtend ging haar moeder met een foto van papa naar het politiebureau. Toen die een paar dagen later op tv kwam, overviel Mette het gevoel dat ze naar iemand keek die ze niet kende. Een man zonder gezicht, dacht ze. Je kon hem honderd keer voorbijlopen zonder hem te zien. Omdat ze hier erg triest van werd, prentte ze zijn beeld in haar hoofd. Ze wilde het voor de eeuwigheid bewaren zoals dat van Jezus in de lijkwade van Turijn. Het was een

vreemde vergelijking voor een meisje van zeventien, dat beseftte ze maar al te goed en ze zou zo iets ook nooit hardop uitspreken in het bijzijn van anderen. Laat staan van haar vriendinnen. Maar voor haar waren verhalen zo iets als opbergdozen van Ikea waar ze haar eigen issues in kwijt kon, soort bij soort, alles in het juiste vakje. Ze zorgden voor een onontbeerlijke orde in de chaos in haar hoofd. Ze hoefde zichzelf niet uit, alleen terug te vinden. Dat was haar versie van de KISS-theorie.

Het was toen ze op tv zijn lege foto zag, dat ze besloot dat zij hem zou onthouden. Elke avond zette ze een kruisje op de kalender alsof ze hem een nachtzoen gaf, recht uit haar hart. Als ze op die manier aan hem dacht, kon ze hem ruiken. Nog een vleugje van zijn aftershave van 's ochtends, muskus en, sterker en bitterder, de geur van zwarte koffie. Ze kon hem dan ook voelen, zelfs sterker dan toen hij er nog echt was. Zo gaat dat bij gemis. Ze maakte ook een inventaris van alles wat ze samen gedaan hadden, wat hij voor haar betekende en wat ze niet wilde vergeten. Ongeacht of hij nog ooit terug zou komen of niet, of al werd ze honderd en was haar geheugen tegen die tijd een lege grabbelton met alleen een drabbige plas tranen op de bodem. Elke avond doorliep ze dat lijstje in haar gedachten, bang dat het anders zou gaan zoals met Latijnse woordjes die je niet regelmatig herhaalde. Veel tijd nam het niet in beslag. Er waren een pak meer Latijnse woorden dan herinneringen, hoewel ze haar uiterste deed best om er te vinden. Heel snel bleek het vissen in de woestijn. In het beste geval botste ze nog op een handvol verbleekte graten.

Hoe meer haar herinneringen verzandden, hoe meer Mette aan haar vader ging denken in de verleden tijd. Ze geloofde niet meer dat hij terugkwam. Soms vond ze dat ze daar zou moeten om huilen, zoals in het begin. Hij was toch haar vader. En hij hield van haar, echt wel, maar dan zoals iemand die zijn goudvis een zwemband zou omdoen uit angst dat hij zonder zou verdrinken, terwijl ze bij wijze van spreken alleen maar snakte naar een groter aquarium, dollen met andere vissen en een prins op een wit zeepaard. Alles welbeschouwd was hij een triest figuur. Met zijn rijen bijna identieke grij-

ze pakken, waar haar moeder nog minstens een keer per week aan ging ruiken, zijn fantasieloze hemden en zijn dagelijkse brooddoos met vier sneetjes met kaas en twee met aardbeienjam. Altijd een appel toe. Bananen raakten gemakkelijk geplet en kiwi's ruiden in zijn boekentas. Als haar vader ergens tevreden over was, herhaalde hij dat, alsof hij tussen de dagen, weken, jaren ouderwets carbonpapier legde. Haar heeft hij niet herhaald, ook niet in een mannelijke versie. Ze is altijd bang geweest dat dat iets wilde zeggen.

Het was maart inmiddels en ze hilde nog maar zelden om hem. Wat ze miste was een vader van vlees en bloed, zoals in de boeken en de films, een vader met tijd voor dingen die broodnodig maar nergens te koop waren. Maar hij was zelfs geen vader van gras geweest, of van wit zand. Van gras kreeg hij hooikoorts en zand kroop tussen zijn tenen, wat lastig was als je op een huppelpas van de zee woonde. Voor hem eindigde de wereld op de dijk. Dat hij in het water gesukkelde kon zijn, was dus ook vrijwel uitgesloten. En als ze verdriet had, gaf hij haar zijn zakdoek, die altijd pas gestreken leek, in plaats van een schouder uit spon.

Gelukkig had ze niet zo vaak verdriet. Er was wel altijd dat gevoel van een dun laagje grondwater op de bodem van haar hart, een bizarre kruising tussen verlangen en weemoed, dat volgens haar alleen maar zou opdrogen als ze eindelijk de ware vond. Haar betere helft, die haar zo gelukkig zou maken dat ze nooit meer een dag ouder wilde worden. Tijd tikte immers alles weg. Je verloor je geloof in kabouters en Sinterklaas, je verloor je melktanden en de eerste kus was ook al niet geweest wat ze in de Joepie beloofd hadden.

Ze snakte naar een vriendje. Al haar vriendinnen hadden iemand of hadden minstens al iemand gehad, voor langer dan een avond dan. Zij niet. Ze was ook nog nooit met iemand naar bed geweest, behalve 's nachts in haar dromen, en als ze dan wakker werd, voelde haar lichaam even leeg aan als een uitgeblazen ei. Dat hoefden ze op school niet te weten. Als het ter sprake kwam, en dat deed het voortdurend, hulde ze zich in een waas van geheimzinnigheid en likte verzaligd haar lippen af alsof ze net in een gevulde witte Leonidaspraline gebeten had. Ze dacht niet dat haar vriendinnen het geloofden, maar ook zij deden alsof. Daar waren het vriendinnen voor.

Hoewel het voor Mette een uitgemaakte zaak was dat haar vader dood was, paste ze er wel voor op om dat tegen haar moeder te zeggen. Mama bleef op hem wachten zoals Penelope op Odysseus. Ze was zelfs begonnen een trui voor hem te breien, met extra dunne naalden, zodat ze niet keer op keer een stuk weer hoefde uit te trekken, meer op haar hoede voor de tijd dan voor mogelijke minnaars die zijn plaats zouden willen in pikken. Als die er al waren, zou ze hen beslist afschrikken met haar blik van bidsprinkhaan. Niemand nam papa's plaats in. Hij kwam terug. Op een dag stond hij aan de deur, met een heldere, logische verklaring, en dan lagen zijn onderbroeken in keurige stapeltjes in de kast en de uitgeknipte sudoku's op datum in een mapje in de krantenbak en alles zou gewoon doorgaan, alsof hij nooit was weggeweest. Alsof de tijd niet had stilgestaan en zij hun leven niet hadden ingevroren om het voor hem te bewaren precies zoals hij het had achtergelaten.

Voor mama was papa nog altijd de verloren hemel. En daarom hilde ze boven haar breinaalden van tijd tot tijd weer een wolkbreuk, die haar blinder maakte dan de liefde. Ze zag het niet, maar Mette had het intussen wel met hem gehad. Ze had het ook met al dat wachten gehad. Op hem, op de ware, op haar verrijzenis. Ze kon doorgaan tot ze een tweede Ötzi was. Het werd hoog tijd dat ze uit de bunker kwam of ze stierf erin. Geen gevarenbordjes, driedubbele hangsloten en schrikdraad meer. Geen kruisjes meer op de kalender. Voortaan beet ze in het leven. Om te beginnen wilde ze morgen als eerste aan de wasbak zitten. Kort en rood, zou ze zeggen. En als haar moeder niet wilde, ging ze elders.

Vanaf dan ging het beter. De dagen werden weer gewoon zichzelf. Leuke dagen, regendagen, dagen met toetsen, dagen met slagroom en ineens ook weer dagen met nagellak op haar tenen. Op een knipoog was het mei geworden, bijna zomer. Op de dijk maakten de terrassen zich op en op school schakelden de leerkrachten een versnelling hoger. Het zou vlug juni zijn en er moest nog een pak leerstof door hun strot geduwd worden, alsof ze ganzen waren die vetgemest werden tegen Kerstmis. Straks was haar vader een jaar weg.

Als haar moeder niet over hem begon, kon Mette bijna vergeten

dat hij er ooit was geweest. Alleen de veertiende van de maand bleef moeilijk. Dan kreeg ze prompt een opstoot van bevroren voeten en dode, blauwe vingers. Als het zou kunnen, hield ze een vierentwintig-uurswinterslaap in navolging van Roberta. De schildpad was bijna versteend van ouderdom, ook de oudemannetjeskop en de kromme, reumatische pootjes. Het was zielig, maar Roberta had de leeftijd. Zij daarentegen was te jong. Niets lukte op zo'n veertiende. Zelfs de wax die ze door haar haren wreef, bevroor aan haar handen.

'Waarom rood', had haar moeder gevraagd. 'Zo rood?'

Daar had Mette niet op geantwoord. Het was de kleur van aardbeien en klapprozen. Van de lap op de stier. En van het haar van meisjes die konden kussen.

'En waarom zo kort? Zo mannelijk?'

Haar moeder had haar ogen tot achterdochtige spleetjes vernauwd, zoals je door een brievenbus bij iemand naar binnen gluurde.

'Je bent toch zeker niet lesbisch, Mette?'

'Hoezo, toch zeker niet?'

'Is het al niet moeilijk genoeg misschien?'

'Nee, mama. Ik ben niet lesbisch.'

Ze hoopte dat dat van dat kussen niet alleen gold voor rood haar van nature, maar ook als het geverfd was. Het bleek moeilijker dan ze had gedacht om niet te verlangen. Het zat sinds mensenheugenis in je genen. Adam en Eva. Orpheus en Eurydice. Romeo en Julia. Van alle kanten schreeuwden verliefde stellen je toe dat 'alleen maar alleen' was, zelfs in een reclame voor melk. Zorg nu voor sterke boten als je straks op je tachtigste nog samen wilt kunnen swingen of hiphoppen.

Het zou al een troost zijn, dacht ze, als ze al min of meer zou weten met wie. Blauwe of bruine ogen? Blond of donker? Maar ze had alleen een geur in haar hoofd: een mengeling van pas gemaaid gras en lederen paardenzadel. Bij die geur ging haar bloed sneller kloppen en ontwaakte haar lijf uit zijn onschuldige kinderslaap. Helaas werd het gemis mee wakker.

Ze dacht intussen meer aan een vriendje dan aan haar vader. Ze was er dan ook niet op voorbereid toen de herinnering haar overviel.